

Slepice

Kura domácího známe všichni jako slepici či kohouta. Prapředek žil jako divoký pták v lesích daleké Asie.

Časem bylo vyšlechtěno mnoho plemen slepic, která jsou dnes chována pro maso a vejce. Jestliže slepice neskončí na pekáči, může se prý dožít i deseti let.

Říká se, že slepice jsou hloupé. Ale je to pravda? Kvočna sedící na vejcích ví, jak že je musí obracet, aby se správně prohřívala a prý při tom s nevylihnutými kuřaty dokonce i komunikuje! Později je naučí, co je a co není k jídlu. Mezi sebou navzájem se slepice dorozumívají širokou škálou zvuků, ať už v případě nebezpečí, objevu potravy či návštěvy vetřelce.

Pohádka: Jak se slepička ztratila

Adélčina maminka každé ráno vypouštěla z kurníku slepice. Adélka jim nasypala zrní a posbírala čerstvá vajíčka. Mezitím, co slepice zobaly, je Adélka počítala. Slepíček bylo dohromady deset a jeden kohout. „Jedna, dvě, tři, čtyři, pět, šest, sedm, osm, devět...“ „Maminko, jedna slepička chybí! Je jich jenom devět!“ „Ano, máš pravdu, Adélko! Snad ji neodnesla kuna, nebo liška!“ povídala ustaraně maminka. A hledaly a hledaly. V kurníku nebyla, na zahrádku neutekla. „Puťa, puťa!“ volala ztracenou slepičku maminka i s Adélkou. Volaly, hledaly, ale ztracená slepička nikde. „Maminko, možná že jenom někde spinká. Jenom počkej, já ji najdu!“ řekla smutně Adélka a rozplakala se. Po slepičce jako by se zem slehla. Mezitím uběhlo několik dní. Tatínek koupil novou slepičku, celou bílou. Adélka ji dala jméno Jůlinka.

„Kykyryký,“ kokrhá kohoutek venku na dvorku a vítá nový den. Bylo ráno a Adélka sypala zrní slepičkám a nalila jim čerstvou vodu do korýtky. Než zrní sezobaly, Adélka je stihla pokaždé spočítat. Bylo jich i s Jůlinkou deset, tak jak to má být. Najednou Adélka zpozorněla. Uslyšela zdálky nějaký zvuk. Bylo to pípání. „Píp, píp, píp,“ ozývalo se odněkud ze stodoly. Adélka šla za pípáním. A nechtělo se jí věřit, co tam nahoře v seně našla! Ztracenou slepičku. Ale slepička nebyla sama, měla tam i malá kuřátka! Do stodoly se šla schovat, aby tam svá kuřátka mohla v klidu vysedět.

Právě se vylíhla na svět. Byla ještě mokrá. Čtyři žlutá klubička se tlačila mamince pod křídla. Páté bylo ještě ve vajíčku a zobáčkem si už vyťukávalo díрку ve skořápce. Povedlo se! Konečně se i páté vyklubalo ven! „Maminko, tatínku, máme malá kuřátka! Pojd'te se podívat na ta malá sluníčka,“ radostně volala malá Adélka a utíká rychle domů. Volala tak nahlas a běžela tak rychle, že všechny ostatní slepičky přestaly zobat travičku a začaly vystrašeně kdákat. Adélka byla moc šťastná. Slepici maminku, které se říká kvočna, tatínek snesl ze stodoly dolů. Adélka s maminkou posbíraly opatrně kuřátka a daly do domečku pro kvočny.

«Taková slepice sedí na vejcích tři týdny a přitom skoro vůbec nejí a nepije,» vysvětloval Adélce tatínek. A tak se každé ráno ozývalo kromě kohoutího „kykyryký,“ také „kvok, kvok, kvok,“ to když slepičí máma svolávala své děti. Dokážete, milé děti, spočítat všechny slepičky i s kohoutem a kuřátko? Adélka se to brzy naučila a určitě se to naučíte i vy! A nezapomeňte na Jůlinku!

Slepička

Venku ještě rosa studí,
kohout dvorek ráno budí.
Naše hodné slepičky
už se chlubí vajíčky.

Pročpak jedna slepička
ukryla svá vajíčka?
Na hnízdě si pořád sedí,
svých vajec si tuze hledí.

Ze skořápky zakrátko
klube se nám kuřátko!
„Píp, píp“ kuře pípalo,
maminku tak volalo.

Další kuře pípá „píp“,
ve dvou se to pípá líp.
Třetí už se na svět klube,
kohoutek to jistě bude.

Čtvrté kuře pípá „píp“,
musí mámu potěšit.
Páté kuře, poslední
ve vajíčku stále spí.

Slepička ho zahřívá,
už se také ozývá!
Vylíhla se z vajíčka
další malá slepička!

Kohout pyšný jako páv
jde jim zrní vyhledat.
Slípka volá na kuřata:
„Milé děti, to je táta!“

Autorka: Kamila Urbanová

Ilustrátorka: Jelizaveta Stýskalová